

Koleso osudu

Kam Vás vedie Váš osud?

Každý z nás sa v živote potýka so svojim osudom. Niekedy si myslíme, že budeme silnejší ako náš osud a máme pocit, že tentoraz ho už nepustíme a bude musieť ísť podľa nás. Ale o čo sme prekvapenejší, keď nám dá takú neočakávanú a úplne nepredvídateľnú ranu, ktorá nás donúti k úplnej výhybke a k zmene vytýčeného smeru. Jedna holandská lektorka pedagogiky vo svojej prednáške vravela o tom, že časom pochopíme a naučíme sa mať radi svoj osud, lebo vidíme, že aj keď nás viedol inam, ako sme chceli, tak či tak to bola správnejšia cesta. A vtedy začneme byť vd'ační svojmu osudu.

Osud človeka je veľmi zložitý a individuálny. Až tak individuálny, že sa nám zdá byť krajne nespravodlivé to, že jeden človek sa narodí do láskyplného a podnetného prostredia a iný zomrie hneď v mladučkom veku, alebo ďalší sa narodí postihnutý. Tu mnohým súčasným ľuďom, pri tom, ak by chceli prijať vieru a nebyť ateistami, sa zdala spravodlivou možnosť transkreácie možno i tak, ako o nej hovorí pravoslávny mysliteľ Nikolaj Losskij, ktorý poukazuje a dokazuje citujúc dielo Leibniza a Lessinga, že v skutočnosti cirkev náuku o opätovnom návrate človeka nikdy oficiálne neodsúdila ani na Konstantinopolskej synode roku 543-553 a ani na 18 ekumenickom koncile /piatom luteránskom/ roku 1512-1517. Boli na ňom odsúdené len Origenove výroky o praexistencii duše, ktoré s prevteľovaním nemajú nič spoločné a hlavne odsúdený výrok presýtenia duše Božou prítomnosťou. Odsúdila teda iba 15 Origenových výrokov, nie celé Origenovo učenie. A ani na žiadnom inom ďalšom koncile, na ktorom sa prijali akékoľvek cirkevné dogmy nebolo vyhlásené ako heréza to, že by človek mal viac

životov. Pojem jedného života sa skôr všeobecne udržuje medzi teológmi a veriacimi, ale existuje veľa listov z korešpondencie mnohých kardinálov a vyššie postavených cirkevných hodnostárov i z nedávnej doby napr.kardinála Desirée /1851-1926/, kde vyslovene tvrdí, že „náuka o prevteľovaní ako heréza odsúdené nie sú“.

Losskij píše-“ Keď sa mnohí stretnú s teologickým názorom, ktorý nie je v súlade s tradičným učením, hneď sa ho snažia označiť slovom „heretik“ o učenie o prevteľovaní tiež nazývajú „herézou“. Ale oficiálne nikým kompetentným herézou nikdy nazvaná nebola.“ Prečo sa ale pojem jedného života tak veľmi všeobecne rozšíril v katolíckej cirkvi to popisuje Rudolf Steiner vo svojom diele „Lukášovo evanjelium“ poukazujúc na to, že to bolo potrebné pre akceleráciu vývoja, aby si človek nemyslel, že na všetko má dost času a nepovažoval tento život, tak ako vo východnom učení za máju, ale budoval tu teraz a naplno. Dnes však je život natoľko v stresujúcom tempe a náhlení, človek žije bez zodpovednosti k budúcnosti, že je opäť na čase prijať myšlienku, že sa vrátíme a budeme žiť, čo sme zasiali. A prijať i myšlienku, že nebudeme po smrti len tak leňošiť v raji, ale že budeme spolucítiť so Zemou a s ľuďmi na nej a že budeme sa chcieť sem znovu vrátiť a realizovať pozemsky to, čo je potrebné pre náš vývoj a pre prijatie Krista. A tak sa človek stáva strojom a plánovačom svojho budúceho osudu vo svojom vyššom Ja medzi smrťou a novým zrodením, prijímajúc tak zodpovednosť za seba, za druhých i za svet a Osud je mu v tom napomáhačom a

umožňuje mu napraviť chyby minulé a spolutvoriť aktívne svet budúci. A tak prestávajú byť sudičky, tak ako boli v antickej mytológii neúprosné a vopred predurčujúce osud, bez možnosti vlastného ľudského chcenia, vďaka zásahu Krista menej neúprosné a umožňujúce milosť a odpustenie. V spolupôsobení s Kristom sa stávame i v tomto smere slobodnejšími a Osud sa predsa len dostáva viac do našich vlastných rúk, čím viac sa stávame v týchto veciach vedomejšími.

Perla Perpetua Voberová.